

Scénář- Eva Vopěnková

Diana1: Pokud se někdy vydáte na koncert kolínské filharmonie, možná uslyšíte hrát na housle naši pamětnici Evu Vopěnkovou.

Sofi1: Eva se narodila v roce 1947. Dětství tak prožívala v padesátých letech, kdy komunistická strana upevňovala svou moc v Československu.

Aneta1: Psal se rok 1952 a mezi největší komunistické svátky patřil 1. květen, svátek práce. Prvomájových průvodů se povinně museli účastnit všichni občané, děti, žáci a taky zaměstnanci místních závodů.

Viki2: Malá Eva si v den průvodu hrála na Kmochově ostrově.

Klára2 : V čele průvodu byly alegorické vozy, vlály v něm sovětské vlajky, prapory, lidé drželi transparenty s budovatelskými hesly a taky obří portréty myšlenkových vůdců komunismu – Karla Marxe, Bedřicha Engelse a dalších.

Diana2: Po průvodu lidé portréty odložili jen tak na zem, aby je někdo uklidil. Tehdy si jich všimla malá Eva.

9.53-9.59- *“a mně se nelíbil, že je ten Marx fousatej, tak sem ho klacíkem protrhla”*

10:12-10:35 – *„A poničila jsem to, takže z toho bylo velké pátrání, kdo to udělal ..protože se báli, že to byl nějaký protistátní nějaký ten.. no a když se to projevilo, že jsem to udělala já, takže z toho měli spíš legraci.. no takže takhle to asi vypadalo, že se všechno hned bralo, jakože to je vzpoura...“*

Aneta2: Tehdy to dopadlo dobře. Problém ale nastal, když si Eva chtěla splnit svůj sen stát se učitelkou. Rozhodla se studovat na kolínském gymnáziu. Její tatínek ale nepodporoval komunistický režim a to se projevilo na výsledku přijímacích zkoušek na střední školu.

4.48-4.57- *“a vždycky hlásili v rozhlase kdo se dostal do školy a kam a teď jsem najednou zjistila já sem se nedostala”*

Viki3 Eva neměla jinou možnost než se stát soustružnicí. Po střední škole začala pracovat v Tatře jako konstruktérka. Na tuto práci si Eva postupem času zvykla a měla ji ráda.

Sofie2: V srpnu šedesát osm nemohla Eva uvěřit svým očím. V té době ještě netušila, že je svědkem invaze sovětských vojsk.

27:55-28:28 *„Toho 21. srpna, jsem jela, jsme nastupovali, tady byl autobus, on odvážel hromadně do zaměstnání do Tatry a najednou proti nám jel v protisměru na kole pán a řekl: Zastavte, zastavte, přepadli nás Rusáci, a my jsme si mysleli, ježiš marja to asi jede z hospody, to není vůbec možný, takže jsme potom dojeli do té Tatry, a tam už kolem nás, už tam začali jezdit tanky, a tohle to všechno na husto.“*

Klára3: Na poslední měsíce v roce 1989 vzpomíná Eva s pocitem nadšení. Na období plné stávek a demonstrací, po kterých padl komunistický režim.

32:12-22 „Tohle to všechno bylo velikánský nadšení, a nadšení u lidí, tohle to všechno, byl to nádhernej pocit, tohle to.“

Diana3: Hodně lidí se bálo, že lidové milice stávkou potlačí. Eva vzpomíná, že i v jejich podniku, ve stejné budově, ve které pracovala, měly milice sklad o kterém ani netušila.

19.56-20.11- *“a najednou jsme viděli, že přijeli vojáci jako z armády a začali nosit zbraně, a to všechno, co jsme měli vlastně na tom poschodí, co tam bylo, ty munice a tohle to všechno, to tam bylo”*

Aneta3: V současnosti Eva žije stále v Kolíně. Ve volných chvílích ráda maluje a dělá lidem radost hraním na housle.

32:50:33:08 *„Tahle ta doba se mi hrozně líbí, jsem z ní šťastná, když slyším jak někdo hubuje na tuhle tu dobu, tak nezažil asi dřívější dobu, protože to bylo tak všechno sevřený, ty můžeš a hlídáný“*